

Jeg er altsaa overbevist om, at, havde politiske Hensyn til det nuværende Ministerium ikke stillet sig i Veien, nemlig Dnsket om ikke at gjøre Noget, som man kunde forudsætte, vilde finde en mindre velvillig Modtagelse fra Ministeriets Side, saa vilde det have været muligt i Fjor at komme ind paa den Bei, som vi i Aar have søgt at betræde. Det lykkes ikke. Vi have imidlertid ikke i Aar villet opgive at finde en Fremgangsmaade, som vilde være i Stand til at rydde den Misforstaaelse til Side, der i Fjor gjorde sig gjældende med Hensyn til dette Forhold, og stille det klart, at det er — og udelukkende er — overfor den Fremgangsmaade, der er fulgt af den nuværende ærede Minister, og som maa forudsætte en Dispositionsret over disse Midler, naar der overhovedet skulde antages at være rimelig Grund til at benytte den — at det er udelukkende overfor den, at man har villet søge at værne Lovgivningsmagten. Imidlertid medens man i Fjor i det der opstillede Forslag søgte at betegne dette specielle Diemed derved, at man indskrænkede Forslaget til at omfatte saadanne inddragne kirkelige Midler, som vare inddragne siden den 11te Juni 1875, og derved altsaa udtrykkelig havde betegnet det som indskrænket til den nuværende Ministers Virksomhed, kunde der maaste i og for sig mod en saadan Betegnelse gjøres begrundede Indvendinger gjældende, som jeg dog ikke her nærmere skal indlade mig paa. Men naar man skulde søge i en Anmærkning paa Finansloven at ramme dette Forhold, maatte man vogte sig for, at man ikke ved denne Anmærkning kom til at gaa videre, end man i Fjor havde tilsigtet; og man vilde komme til ubetinget at gaa videre; dersom man f. Ex. indskrænkede sig til i den foreslaede Position blot at udtale, hvad der staar i det nu foreslaede første Punktum. Naar der nemlig staar, at „uden Rigsdagens Samtykke kan der ikke raades over de Midler, der ved Afdrag i større Præstekalds Indtægter midlertidigt ere inddragne under Stiftsmidlerne“, da vil der ved denne Position blive rammet ikke alene, hvad der er inddraget af den nuværende ærede Minister, men der vil tillige blive rammet temmelig betydelige Midler, som i Aarenes Løb ere midlertidigt inddragne under Stiftsmidlerne med visse bestemte særlige Diemed. Det er ikke sjældent, at man i den Henseende er gaaet frem paa den Maade, at der er inddraget Midler af Præstekaldene med det Diemed at oprette Kapellanier eller i lignende Diemed, for at de kunde opsummeres, indtil de havde naaet en bestemt Sum, og Tiden var kommen til, at disse Diemed skulde sættes i Værk. Dersom man indskrænkede sig til det første Punktum, vilde man komme til at gaa meget videre, end man i Fjor havde til Diemed. Det har ikke været vor Mening eller vort Dnske. Naar der da skulde drages en Grændse, saa kunde man forsøge paa at drage denne Grændse nøiere og ligefrem udtale,

hvad der var Undtagelse fra den almindelige Regel, og der er ogsaa i den Henseende paa et tidligere Punkt af Forhandlingerne i denne Winter gjort Forsøg paa at opstille en saadan Grændse, og særlig betegne de Midler, der som inddragne med specielle Diemed ikke skulde komme ind under den almindelige Bestemmelse. Men vi saae, at der ved at gaa denne Bei var visse Betænklichkeiten, idet man ved Bestemmelsen af en saadan Grændse maatte komme ind paa Detailler, som førte videre og videre, idet det f. Ex. vilde blive nødvendigt at sige ogsaa den Bestemmelse til, at Undtagelsen kun skulde gjælde for Midler, over hvilke der disponeres indenfor Pastoratets Grændser, og der vilde komme flere saadanne Grændsebestemmelser. Ved Siden heraf var der den store Ulempe, at naar man overhoved indlod sig paa at bestemme Grændserne, vilde man med Rette kunne sige, at, hvad der laa indenfor denne Grændse, havde faaet en ligefrem Sanktion fra Rigsdagens Side, hvormod hvad der laa udenfor Grændsen, var blevet negtet; og en saadan ligefrem Sanktion af det One eller det Andet, hvad enten det kan bestrides eller ikke, ønskede vi ikke at indlade os paa. Vi skjønnede derfor ikke rettere, end at den mest praktiske Bei vilde være den at tilføie den almindelige Regel en ligesaa almindelig Undtagelse, som ikke indlod sig paa at drage nogen bestemt Grændse, og altsaa overlod til vedkommende Parters Fortolkning, hvad der kunde eller skulde lægges ind deri, uden at vi med Hensyn til dette Slutningspunktum vilde udtale os enten for eller imod, hvor Undtagelsesgrændsen skulde være, eller om der overhoved fandtes nogen Undtagelse fra Reglen. Det har ikke ligget i vort Diemed ved en positiv Bestemmelse at forhindre den ærede Minister i at fortsætte med Afdragene fra de større Præstekalds Indtægter. Ikke desto mindre siger jeg, ligesom der blev udtalt i Betænkningen i Fjor, at jeg for mit Vedkommende lige saa lidt nu som den Gang kan anerkjende Ministerens Ret til i den Disposition, han allerede har truffet, og jeg antager, at overhoved i en Berøring af disse Forhold ligger en Tilkjendegivelse fra vor Side af, at man ikke finder det rigtigt, at en saadan Fremgangsmaade er benyttet; og jeg vilde finde det fra Ministerens Side meget naturligt, om han af de Forhandlinger, der have fundet Sted om dette Anliggende paa Rigsdagen, vilde tage Anledning til at standse med disse Afdrag; men nogen positiv Bestemmelse, som skulde have til Diemed at standse dem, have vi ikke fundet det rigtigt at give, jeg for mit Vedkommende af den Grund, at jeg i Realiteten ikke kan Andet end finde det hensigtsmæssigt, at saadanne Afdrag finde Sted, medens jeg maa benegte, at Administrationen har Competence til at gjøre dem uben Gjemmel. Men jeg skal henstille til den høitærede Minister, om han ikke over for den Opfattelse, der utvilsomt er til Stede i Rigs-